

РЕШЕНИЕ

№ 1484

гр. София, 07.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 22.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **11541** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалният кодекс във връзка с чл.118, ал.1 от Кодекса за социално осигуряване.

Образувано е по жалба вх.№ 42701/28.11.2023г. по описа на АССГ на М. П. Р. от [населено място] срещу Решение №1040-21-655/08.11.23г. на директора на Териториално поделение на НОИ С. –град, с което е отхвърлена жалба вх.№1012-21-1033/18.10.23г. на Р. и е потвърдено Разпореждане № 214-00-14093-1/0419.23г на длъжностно лице по чл.54ж ал.1 вр. чл.54а, ал.1,т.3 от КСО, с което на жалбоподателката е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл.54а от КСО.

В жалбата се излагат доводи, че оспорваният административен акт е незаконосъобразен, като се посочва, че за жалбоподателката са налице всички условия за отпускане на парично обезщетение за безработица: притежава необходимия осигурителен стаж, регистрирана е като безработна в Агенция по заетостта, не е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и не упражнява каквато и да е трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване, поради което отговаря на условията на чл.54а, ал.1, т.2 и т.3 от КСО. Оспорва се твърдението на ответника, че след като жалбоподателката е вписана като

управител на дружество, то тя подлежи на задължително осигуряване „безработица“ и осигуряването ѝ във връзка с това ѝ качество не е прекратено към 27.09.2023г. /датата на заявлението за отпускане на ПОБ/, като хронологично се проследява качеството на Р. в дружеството „МПР“ ЕООД и релевантните обстоятелства относно възникване на правото на парично обезщетение за безработица.

В съдебно заседание жалбоподателката чрез процесуалния си представител поддържа жалбата; в предоставен срок се депозира писмена защита.

Ответникът-директора на ТП-НОИ-С.-град, чрез процесуалния си представител – юриконсулт О. оспорва жалбата, като неоснователна и недоказана. Претендира юриконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. В депозирани писмени бележки поддържа изложените доводи в оспорвания акт.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление вх. № 1304/27.09.2023 /л.50/ жалбоподателката е поискала от директора на ТП на НОИ С. -град да ѝ бъде отпускнато ПОБ по чл. 54а от КСО. Към заявлението е приложена Заповед № 00000014/25.09.2023г., издадена от управителя на „Рубик 2014“ ЕООД, с която на основание чл.328, ал.1, т.11 от КТ се прекратява трудовото правоотношение с М. П. Р., работила като продавач консултант в дружеството. В заявлението със собственоръчен ръкописен текст жалбоподателката е посочила, че правоотношението ѝ с „РУБИК 2014“ ЕООД е прекратено, считано от 24.09.2023г. на основание чл.328, ал.1, т.11 от КТ.

При проверка на подаваната информация за определяне правото на ПОБ по реда и условията на чл.54а от КСО е установено, че за М. Р. са подадени данни по реда на чл.5, ал.4 КСО с код за вид осигурен „10“- управител и контрол на търговски дружества за периода от 01.03.2017г. до 31.08.2017г. от дружеството МПР ЕООД; същата е вписана в Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел като едноличен собственик на капитала и управител на МПР ЕООД на 17.01.2013г.

С Разпореждане № 214-00-14093-1/04.10.23г./л.41/ на Ръководител на осигуряването за безработица –А. Б., съгласно Заповед № 1015-21-222/03.08.21г. на директора на ТП на НОИ С.- град, на М. П. Р. на основание чл.54ж ал.1 и чл.54а ал.1, т.3 от КСО е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по чл.54а ал.1 от КСО. Посочено е, че жалбоподателката не е заличена като управител на МПР ЕООД към датата на исканото обезщетение- 24.09.2023г., поради което тя не отговаря на условията, регламентирани с разпоредбата на чл.54а, ал.1, т.3 от КСО и няма право на парично обезщетение за безработица.

Разпореждането е обжалвано от Р. по реда на чл.117, ал.1, т.2 б.“б“ от КСО пред ръководителя на ТП на НОИ –С. град. С Решение №1040-21-655/08.11.23г. на директора на Териториално поделение на НОИ С. –град е отхвърлена жалбата вх.№1012-21-1033/18.10.23г. на Р. и е потвърдено Разпореждане №

214-00-14093-1/0419.23г на длъжностно лице по чл.54ж ал.1 вр. чл.54а, ал.1, т.3 от КСО, с което на жалбоподателката е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл.54а от КСО. Решаващият орган е приел, че по силата на чл.4, ал.1, т.7 КСО задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс са: управителите и прокуристите на търговски дружества, на еднолични търговци, на техните клонове и на клоновете на чуждестранни юридически лица, членовете на съвети на директорите, на управителни и надзорни съвети и контролорите на търговски дружества, синдиците и ликвидаторите, както и лицата, работещи по договори за управление на неперсонифицирани дружества и лицата, на които е възложено управлението и/или контролът на държавни и общински предприятия по глава девета от Търговския закон, техни поделения или на други юридически лица, създадени със закон; съгласно чл.10 КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват упражняването на трудова дейност по чл.4 и чл.4а, ал.1 КСО и за които са внесени или дължими осигурителните вноски и продължава до прекратяването ѝ. По смисъла на чл.10, ал.2 КСО осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо, че дейността по чл.4 и чл.4а не е прекратена.

В решението е посочено, че след като за М. Р. липсва заличаване в Търговския регистър като управител на МПР ЕООД към датата на исканото парично обезщетение за безработица- 24.09.2023г., същата не отговаря на условията на чл.54а, ал.1,т.3 КСО, тъй като дата на последно прекратяване на осигуряването с код „10“ би била датата, от която същата е заличена като управител в ТР и именно тази дата би била правопораждаща по смисъла на чл.54а, ал.1 от КСО.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, подадена е от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО - директор на ТП на НОИ, в кръга на правомощията му, като е спазена изискуемата писмена форма и са съобразени материалноправните и процесуалните разпоредби. Разпореждане № 214-00-14093-1/04.10.23г. /л.41/ на длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 КСО, с което на жалбоподателката е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по чл.54а КСО, също е издадено от компетентен орган – за ръководител на осигуряването за безработица А. Б. -експерт по осигуряване. Съгласно Заповед № 1015-21-222/03.08.21г. /л.42/ на директора на ТП на НОИ – С. град, изпълнението на функции на административни органи по чл.54ж, ал.1 и ал.3 и чл.54ж, ал.3 и във връзка с чл.114, ал.1 от КСО са възложени на съответните длъжностни лица от отдел „Парични обезщетения за безработица и гарантирани вземания“ към Дирекция „Краткосрочни плащания и контрол“ на ТП на

НОИ –С. –град, сред които е и експерта по осигуряване Б.. Оспореният акт е издаден при съобразяване с административнопроизводствените правила, като според настоящия съдебен състав не са допуснати съществени нарушения на същите. Административният орган е изложил фактичката обстановка, обсъдил е всички събрани доказателства.

Разпоредбата на чл. 54а, ал. 1 от КСО определя, че право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл.68а или професионална пенсия по чл. 168; не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда или законодателството на друга държава.

Съгласно чл.54а ал.3 от КСО паричното обезщетение за безработица се отпуска въз основа на заявление до ТП-НОИ. Съгласно чл.54а, ал.4 от КСО, паричното обезщетение за безработица /ПОБ/ се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако заявлението за отпускане на ПОБ, е подадено в тримесечен срок от тази дата и лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 работни дни от тази дата.

От друга страна, разпоредбите на чл.10 от КСО определят, че: ал.1 осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ; ал.2: осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо че дейността по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 не е прекратена. По смисъла на чл.10. ал.1 КСО осигуряването се свързва е упражняване на трудова дейност и определя, че до прекратяването ѝ се дължат осигурителни вноски т.е. това време се зачита за осигурителен стаж. Нормата на чл.10, ал.2 КСО обаче определя кога има прекъсване на осигуряването, като се прави разграничение между осигуряване и прекратяване на дейността по чл.4, която служи като основание за възникване на осигурителното правоотношение.

Разпоредбата на чл.140 от ТЗ определя, че освобождаването на управителя на търговското дружество има действие от вписването в Търговския регистър. Според чл.4. ал.1, т.7 от КСО управителите на търговски дружества подлежат на задължително осигуряване. Безспорно е обстоятелството, че дата на последното прекратяване на осигуряването на жалбоподателката би била датата на заличаването ѝ в качеството на управител на дружеството МПР ЕООД в Търговския регистър. В настоящия случай към 24.09.023г. е прекратено осигуряването ѝ при Р. ЕООД, но не е прекратено осигуряването ѝ при МПР ЕООД.

От извършените проверки от длъжностните лица при ТП на НОИ е установено, че към датата на подаване на заявлението лицето продължава да е вписано като управител

на дружество. По делото липсват доказателства към момента на издаване на процесните административни актове жалбоподателката да е била заличена в цитирания регистър като управител. Тя самата няма подобни твърдения. В случая се налага извод за прекъснато осигуряване, доколкото се твърди неупражнявана трудова дейност в МПР ЕООД. Това обстоятелство обаче не означава, че е освободена от задълженията си по чл. 141, ал. 1 ТЗ по надлежния ред, предвиден в специалните разпоредби на Търговския закон, поради това липсва основание за прекратяване на осигуряването.

Както бе посочено по-горе, в чл. 10, ал. 2 КСО са уредени случаите, при които осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо че дейността по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 не е прекратена. Управителите на търговски дружества по чл. 4, ал. 1, т. 7 КСО са от кръга на задължително осигурените лица. Съответно, чл. 54а, ал. 1 КСО въвежда като изисквания за възникване на правото на парично обезщетение за безработица, прекратяване на осигуряването и лицата да не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс. След като жалбоподателката Р. не е освободена от длъжността управител чрез изпълнение на целия фактически състав, съгласно разпоредбите на ТЗ, включващ и надлежно заличаване в търговския регистър, то не може да се приеме, че визираните законови предпоставки са били налице и за нея е възникнало право да получи парично обезщетение за безработица за претендиращия период.

Регистрацията в Агенция по заетостта и наличие на осигурителен стаж са само едни от предпоставките за отпускане на парично обезщетение за безработица.

Поради изложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е законосъобразно, издадено от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила в съответствие с материалния закон и неговата цел.

С оглед изхода на правния спор и своевременно направено искане, на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение, които съдят определя на 100 лв.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 предложение последно от АПК, Административен съд – София град, III-то отделение - 10 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. П. Р. от [населено място] срещу Решение №1040-21-655/08.11.23г. на директора на Териториално поделение на НОИ- С. град, с което е отхвърлена жалба вх.№1012-21-1033/18.10.23г. на Р. и е потвърдено Разпореждане № 214-00-14093-1/0419.23г на длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 вр. чл.54а, ал.1, т.3 от КСО, с което на жалбоподателката е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл.54а от КСО.

ОСЪЖДА М. П. Р. да заплати на Териториално поделение на НОИ-С. град направените по делото разноски в размер на 100 /сто/лева юрисконсултско

възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.119 от КСО.